

ÉRZÉSEIMET DALOLOM

1

Nem tudok aludni az éj közepén,
 felülök s pengetem zengő lantomat.
 A vékony függönyön áttűz a hold,
 ruhámon a hűvös szellő átszalad.
 Magányos vadliba kiált a mezőn,
 s dalolnak az erdőn szálló madarak.
 Nyugtalanul várom én is a jövőm,
 szívemet sajdítja félős gondolat.

2

A Folyamnál sétál két tündérleány,
 a szelet követve libeg könnyedén.
 Övdíszeit tőlük kapta Csiao-fu,
 szép lányok illatát őrzi szép övén.
 Szerelemtől lángol, s érzi biztosan:
 ezer év múltán sem húny ki ez a fény.

Egy városfal-döntő szépség láncravert,
 gyönyörűszép arca elbolondított.
 Virág-szobájában rám emlékezik,
 a feledés fűvét növesztgeti ott.
 Kiért kenekedik fürdője után?

Esőt várva féli a tüzes napot.
Szerelmünk szilárd volt, mint a fém s a kő –
egy reggel éreztem: örökre halott.

3

Ösvényt tipornak dús gyümölcsfa alá,
mint a Keleti Kert barackfáinál.
Mikor bablevelet visz az őszi szél,
a gyümölcsfákról is a levél levál.
Bozót nővi majd be a csarnokot is,
ami ma virágzik, hervadásra vár.
A tág palotából vágatva szökök,
a Nyugati Hegynél paripám megáll.
Még önmagamat sem oltalmazhatom,
családom védelmet kinél is talál?
Zuzmara borítja már a réteket,
év végén nekem is végem lenne már?

4

Egykor két kegyencső nagy pompában élt,
oly dúsan virultak, oly szépségesen,
mint az őszi barack- s a szilva-virág,
mely gyöngéd fényt áraszt s örömet terem.
Boldog izgalmukban tavasz tündökölt,
őszi dért idéztek komoly-kecsesen,
szavuk, nevetésük jóillatú volt,
dévaj pillantásuk bája végtelen.
Úruk kezét fogva örvendeztek ők,
s paplana alatt is, hosszú éjeken,
Madárpárrá lettek volna boldogan,
hogy vele szálljanak ringva, odafenn.
Hűséget fogadtak írott esküvel,
és hogy nem felejtik egymást sohasem.

5

Északnyugaton kél az Égi Csikó,
azután egyre csak keletnek halad.
Sose marad nálunk a tavasz s az őszi –
az előkelőség s vagyon is szalad!
Tavaszi virágra hűs harmat pereg,
az őszi füvekre zuzmara tapad.
Szép a fiatalság – pirkadat ragyog;
megvénuül az ember – lebukik a nap.
Vang-ce Csiao-n kívül van még valaki,
aki örökké szép s fiatal marad?

6

Négy égtáj mezőit nézem egy hegyen:
északon zöld sírok, zöld domboldalak.
A szirtekre fenyő s ciprus árnya hull,
a dalos madarak tovaszállanak.
Megindultan állok, nem lelem helyem,
a kín s keserűség át- meg átitat.
Kivégzése előtt elbúsult Li Sze,
Szu Csin-nek e tájék szűk volt s belchalt.
Az erényt keresték, rá is lettek ők,
miért sóhajtoznánk végzetük miatt?

7

A kezdődő őszen hűl a levegő,
s ágyam függönyénél cirpel a tücsök.
Meghat a természet, mély bánat fog el,
s nem oszlik a bú már, mely szivenütött.
Színes szavakat most miért szólnék?

S kinek szólanék most? Félve felülök,
szellő fújja vékony selyem-köntösöm,
dől a fény a holdból, sok dér-szinű csöpp –
Reggel, ha a kakas megszólal a fán,
befogatom kocsim s hazakészülök.

8

Ifjúkoromban még szerettem a dalt,
a zenéért égett könnyelmű szívem.
Csang-an-ig sétáltam napnyugat felé,
híres énekesnők tartottak velem.
Örömöm még tetőfokára nem ért,
midőn a fényes nap letűnt hirtelen.
Hazaszáguldottam vágató lovon,
vissza-visszarévedt vágyódó szemem.
Csang-an-ban elfogyott száz szép aranyam,
aggasztó már, mennyit is költekezem.
Mint ki délre vágyva észak fele tart,
jártam utat-vesztve és reménytelen.

9

A Keleti Kapun kívül dinnye nőtt,
regéket hallottam róla valaha.
Egymásba fogódzott a kicsi s a nagy,
szinte eltűnt ott a mesgyék vonala.
Reggeli nap csillant tarkaságukon,
ott találkozott a vendégek hada.
A nagy vagyon mindig baj forrása lesz,
magát emészti a lámpa olaja.
Tisztes vég csak dinnyést, csak közrendűt ér –
kegyben, hivatalban ki bízhatna ma?

A Keleti Kapun kigyalogolok,
s északon meglátom a Sou-jang hegyet.
Alatta járkál a két páfrány-szedő,
a csúcson nemes fak, sűrű rengeteg.
Mikor köszönt már be újból a tavasz?
Ruhámra csillogó dér telepedett.
A hegyet hideg szél dülja, tépdesi,
súlyos homályt hoznak éjszín fellegek.
Sikoltó vadlibák délnek tartanak,
a kakukk-kiáltás fájdalom-rekedt.
Ez a nagy fehérség az őszből fakad,
ez a nagy kopárság sérti szívemet.

11

Sihederkoromban becsvágy ösztökélt,
hogy a Szent Könyveknél ne adjam alább.
Rongyaimba bújva óvtam gyöngyeim,
Jen-t és Min-t elérni buzdított a vágy.
Ablakomból nézem most a négy mezőt,
mind fentebb kutatlak, fennkölt társaság.
Am a hegyeket már sírhalmok fedik:
a sokféle korszak egymásra talált.
Ezer ősz, tizezer esztendő után
hol is lelhetnéuk meg a hírnév nyomát?
Most értem csak Hszien-men mester szavait,
s egyszerre sírásom kacajba csap át.

12

A Peng-halastónál járok fel s alá,
szemem Ta-liang-ba vissza-révedez.
Hullámhad tornyosul a zöldes vizen,
a végtelen síkon vágyam mit keres?

Állatok futkosnak rajta szertelen,
a légben madárhad repdes és repes.
Tizedik hónapba siklik épp az év,
Nap és Hold egymásra szemtől-szembe les.
Az északi széltől kegyetlen a fagy,
lehelete könnyű deret permetez.
Idegenben járok, társam nincs sehol,
s akárhova nézek, vad bánat sebez.
A kisémbert tisztos tette tör csupán,
de örök elveket követ a nemes,
Mért is sajnálnám, hogy elért a nyomor?
Mindezt kifejezni született e vers.

13

Rekkenő hőséget hozott ez a nyár,
de már nemsokára dühe elapad.
Önmaguktól úsznak a gyér fellegek,
illatos fa görnyed a zöld lomb alatt.
A négy évszak folyvást jön és elköszön,
egymást úzi egyre a Hold és a Nap.
Üres csarnokomban járok fel s alá,
itt senkisé ismer – fáj e gondolat.
Bár örök örömben élnék ezután –
többé búcsúzások ne búsítsanak.

14

Tündöklük a nap, míg nyugaton leszáll,
végső sugarait villantja felém.
Forgószelet verdesi házam négy falát,
Madárhad bú össze, ha a fagy kemény.
Társát megitatja a Csou-csou madár,
küzd az éhség ellen minden csoda-lény.
Mért feledik magas hivatalnokok
hazavívó útjuk veszély idején?

430

Üres hírnevükkel kevélykednek ők,
de megbánják egyszer s nem lesz már remény.
Legyen inkább társam fecske és veréb,
sárga daru röptét nem követem én.
Ő beköborolja négy tenger egét,
de én hol pihenjek utam közepén?

15

Az üres csarnokban egyedül ülök,
kivel mulathatnék együtt e napon?
Az ajtóhoz lépek, kitekintgetek,
se ló, se kocsi a hosszú utakon.
Hegycsúcsról nézem a kilenc tartományt,
köröskörül kopár, végtelen vadon.
Tévelygő állat fut délkelet felé,
magányos madár száll északnyugaton.
Alkonyul – hol marad rokon és barát?
Bárcsak elmondhatnám nekik bánatom.

16

Északi Faluban sok a buja tánc,
Pu-folyónál hallhatsz bűnös muzsikát.
A ráérő vándort vonzza ily gyönyör,
s könnyelműen dobja árjába magát.
A biztos út helyett szűk ösvényre tér,
kicsapongásokba hajszolja a vágy.
Hogy találhatnám meg Vang-ce Csiao-t,
aki felhőszárnyon Teng-erdőbe szállt?
Csak az életünket megnyújtó gyönyör,
csak ez áraszthatja rám a vigasztát.

431

Milyen feneketlen a Hosszú Folyam,
Partjain húzódik juhar-rengeteg.
Az ösvények mentén orchidea nő,
s tiporják fekete ménnek a gyepet.
Távolba pillantok s elszomorodom,
szívemet zilálják tavaszi szelek.
Csu három vidékén élt sok bölcs tudós,
és szép nők kínálnak vad gyönyöröket.
Piros virágokként kelletik maguk,
S az uralkodó is utánuk cred.
Míg nem jajong újból temetői dal,
könnyem addig senki nem állítja meg.

Eörsi István fordítása